

SNEEUWBLIND

(LIEFDE IN DE SNEEUW, BOEK 4)

ROZ MARSHALL

Sneeuw
 blind

Roz Marshall

Sneeuwblind
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Roz Marshall
Oorspronkelijke titel: *Snow blind*
Vertaling: Aniek Kessels

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave november 2021
ISBN 9789403641690
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

ZATERDAG 4 MAART 2006

SCHOTLAND

Er juichte iemand vanuit de duisternis achter de schijnwerpers. Callum slikte en probeerde tevergeefs zijn droge keel wat te smeren. Alsof hij door een archiefkast stond te bladeren, zocht hij door zijn geheugen naar grappen, maar zijn hoofd was leeg.

‘Een Engelsman, een Ier en een Schot liepen een bar binnen,’ begon hij, maar hij stopte. Zelfs de slechtste grappen lieten hem in de steek.

‘Wat een lachertje!’ zei een stem vanaf een rij ergens achteraan.

Er schoot hem iets te binnen. ‘De barman keek naar hen en zei “Wat is dit? Een grap?”’ Hij stopte met praten en wachtte op gelach.

Het bleef stil.

‘Geef het op, kleine opdonder!’ Deze keer kwam het geschreeuw van iemand achterin de zaal.

Callum schraapte zijn keel, schudde de gedachten uit zijn verleden, die ongevraagd door zijn hoofd waren geschoten, van zich af en wees toen naar de persoon die hem uitjouwde. ‘Door dat soort opmerkingen ben ik ooit met comedy

begonnen.' Hij gebaarde met zelfspot naar zijn kleine gestalte. 'Het was comedy of pantomime.'

De kritische opmerking deed hem aan nog iets anders denken. 'Ik heb ooit auditie gedaan voor Sneeuwwitje.' Hij trok een wenkbrauw op. 'Maar ze vertelden me dat ze een meisje zochten voor die rol.' Dat had een grinnik of twee tot gevolg. 'Ik zei dat ik daar niet happy mee was. En ze vroegen aan me welke dwerg ik in plaats daarvan was!'

Hij was nu eindelijk op dreef. 'Een andere keer, voordat ik überhaupt een woord had gezegd, vertelden ze me dat ik de rol van Roodkapje had gekregen,' hij wees naar zijn rode haren, 'en bedankten ze me dat ik verkleed was gekomen.'

Hij deed een stap naar de microfoon toe. 'Ik zei: "O nee, ik ben niet verkleed", waarna ze zeiden: "O jawel, dat ben je wel!"' Daar werd hard om gelachen. 'Weer een andere keer vroegen ze me of ik een snaarinstrument kon bespelen. Ik heb tegen ze gezegd dat ik dat niet kon, maar dat het me wel zou lukken als ze het voor zouden doen.'

Tien minuten later stond hij achter de coulissen te luisteren naar het laatste beetje applaus, terwijl hij uit een flesje water dronk en met zijn andere hand het zweet van zijn voorhoofd veegde. *Dat wil ik nooit meer meemaken.*

De manager liep naar hem toe en gaf hem een klopje op zijn schouder. 'Goed teruggekomen, jongen. Je hebt hen voor je gewonnen.'

Callum knikte. 'Uiteindelijk wel.' *Met de nodige moeite.*

De oudere man stopte zijn hand in zijn binnenzak en haalde er een dunne, bruine envelop uit. 'Hier is jouw deel van de pot.' Hij keek Callum aan van opzij. 'Volgende week, zelfde plek en tijd?'

snelweg, terwijl Callum richting het noorden reed. Hoewel de opzweepende muziek van Coldplay uit de speakers schalde, was het niet genoeg om zijn twijfels weg te nemen. *Misschien moet ik mijn showbizzdromen maar gewoon opgeven. Ik heb het verknald. Ik was het helemaal kwijt.* Voor een verwachtingsvol publiek staan met een brein vol watten zat voor zijn gevoel dicht tegen een hel op aarde aan. En het was iets wat hij nooit meer wilde meemaken. Zelfs een sneeuwstorm op de Highlander-helling was een peulenschil vergeleken met dát moment.

Hij baalde zo van zichzelf dat hij zijn verdriet na de show niet eens wilde wegdrinken in de bar. Dat betekende wel dat hij nu nuchter was en meteen kon terugrijden richting White Cairns, waar hem een ander soort ontspanning stond te wachten.

Hij zocht naar zijn telefoon, die op de bijrijdersstoel lag, en drukte het scherm met zijn duim aan. Hij keek steeds van zijn scherm naar het wegdek, dat onder het schijnsel van zijn koplampen verdween, en tikte snel een berichtje: *'Ben je thuis? Mag ik langskomen?'*

Een paar minuten later ging zijn telefoon af. *'Dat mag je zeker.'*

Hij glimlachte in het donker. *Kort en krachtig.* Dat vond hij zo fijn aan haar.

HOOFDSTUK 2

ZONDAG 5 MAART

Forbes stem klonk aan de telefoon nog meer als een brigadegeneraal dan in het echt, dacht Jude.

Ze deed haar best om haar glimlach te onderdrukken, zodat die niet in haar stem terug te horen zou zijn. 'Natuurlijk is dat in orde, maar je realiseert je wel dat ik nog geen beslissing heb genomen, en je wellicht je tijd aan het verspillen bent?'

Ze was zich bewust van Debbie op de achtergrond, die de fluitketel vulde en mokken tegen elkaar kletterde, terwijl het ongeduld van de uitvoerend manager door de telefoon heen te horen was. 'Ja, dat snap ik, maar ik moet eerst met mijn advocaat overleggen. En aangezien het weekend is, zijn ze tot morgen gesloten.' Dat leek hem wat te bedaren. 'Oké, dan spreek ik je morgen.' Debbie liep de receptie van de skischool uit op het moment dat Forbes ophing. Ze mompelde iets over melk halen.

Jude pakte de reserveringsagenda onder de toonbank vandaan en scande de boekingen. De enige naam die ze herkende, was die van de Amerikaan, Vernon, die Callum vorig weekend had geboekt voor een privéles en vandaag zou terugkomen voor een les in de late ochtend.

Haar eigen naam stond onderaan bij een groep beginners die nog open stond. *Gewoon een dag op kantoor.* Ze glimlachte bij zichzelf. Het was ergens wel grappig hoe snel ze zich weer had aangepast aan de routine als skileraar, na zoveel jaar geen les meer te hebben gegeven. En de herontdekking van die vaardigheden moet ook haar zelfvertrouwen een boost hebben gegeven – er was namelijk een tijd dat ze nooit tegen iemand als Forbes had durven in te gaan.

Bens binnenkomst zorgde ervoor dat ze op andere gedachten kwam. Hij kwam snel binnen en begroette haar vrolijk. Ze bestudeerde hem even. *Hij lijkt anders vandaag. Misschien doet zijn relatie met Debbie hem wel goed.*

Een minuut later kwam de mogelijke oorzaak van zijn vrolijke humeur terug met een pak melk. Ze liep met een lichte pas, waardoor de ernstige blessure van het skiën, die haar de laatste weken aan de kant had gehouden,, niet te zien was. Jude keek van de een naar de ander. *Ja, misschien zijn ze inderdaad goed voor elkaar.*

De deur zwaaide opnieuw open en deze keer kwam Callum binnenlopen. ‘Goedemorgen, kampeeders!’ zei hij, maar de openingszin miste zijn gebruikelijke verve.

Ze fronste. *Wat zou hem dwarszitten?* Ze kon er niet tegen als er iets met een van haar skileraren aan de hand was. Ze waren bijna drie maanden bij haar in dienst en ze voelde zich op de een of andere manier verantwoordelijk voor hen allemaal, alsof ze een roodborstje was met een nest vol kuikens. Nu Mike weg was, nam Callum de rol als hoofd-instructeur waar en was hij nog belangrijker voor haar dan gewoonlijk.

‘Dank je!’ zei ze al glimlachend tegen Debbie, die haar een kop koffie gaf. Dankbaar nam ze een slok en keek weer naar Callum. Ze vroeg zich af waar hij zich zo depri om kon voelen. Maar plotseling viel alles op zijn plaats toen ze de blik op zijn gezicht zag op het moment dat hij van Debbie naar

Ben keek. *O! Callum vindt Debbie leuk. Hoe heb ik dat niet eerder kunnen zien? Langzaam zette ze haar koffie neer. Arme jongen. Ze tuitte haar lippen. Misschien dat ik straks met hem kan praten als het weer wat rustiger is.*

CALLUM GING OP HET HOUTEN BANKJE ZITTEN, MAAKTE DE VETERS van zijn schoenen los en keek stiekem naar Ben. *Hoe kon hij haar dat aandoen?* Het beeld van wat hij op de parkeerplaats had gezien nadat hij Linda had afgezet, stond op zijn netvlies gebrand. Het was als een van die *gephotoshopte foto's* die je vanzelf als negatief ging zien als je er lang genoeg naar staarde.

Ben en Neil. Maar niet gewoon Ben en Neil. Een zoenende Ben en Neil.

Debbie zal er kapot van zijn. Hij zuchtte. Ze zag er zo blij uit vanochtend; ze glimlachte bij zichzelf toen ze een kop koffie naar Jude bracht. Aan de manier waarop ze haar lichaam stijf hield, was wel te zien dat ze nog steeds last had van haar blessure. *Hoelang heeft ze die al – drie weken?* De rib zou nu wel zo'n beetje genezen moeten zijn, maar uit ervaring wist hij dat ze er nog wel pijn aan zou kunnen hebben.

En het zou haar pijn doen – veel pijn zelfs – als hij haar zou vertellen wat hij had gezien. Hij trok de kreukels uit zijn sokken en maakte zich klaar om zijn voeten in zijn ski-schoenen te stoppen. *Moet ik het haar vertellen?*

Ze pakte haar koffie vast, hield de mok tegen haar onderlip – de lip die hem ertoe deed verlangen om haar een knuffel te geven en haar nooit meer los te laten – en ademde de geur in, terwijl haar ogen Ben door de kamer heen volgden.

Ben was zich natuurlijk niet bewust van deze stille aanbidding. In plaats daarvan bestudeerde hij de onderkant van zijn ski's en haalde hij een blikje wax uit zijn rugzak. *Hij lijkt me ook zo'n aardige kerel.*

Terwijl Callum wat aan het klungelen was met het verstellen van zijn skischoenen, keek hij achterom naar Debbie en schudde hij bijna onmerkbaar zijn hoofd. Hij realiseerde zich dat hij ook een aardige kerel wilde zijn. *Ik kan haar dat niet aandoen. Ze zou er kapot aan gaan.* Misschien dat Ben wel doet wat goed is en het haar zelf vertelt.

HOOFDSTUK 3

Jude zwaaide haar klas uit en liep de trap op richting de receptie van de skischool. Eenmaal binnen zag ze Callum en Debbie aan de balie staan met Vernon, die een nieuwe privéles boekte. ‘Goede-’ ze keek naar de klok, ‘-middag, meneer Hawkes. Heeft u genoten van uw les?’

‘Het was machtig mooi, mevrouw Winters, machtig mooi.’ Hij klopte Callum op zijn schouder. ‘Callum hier heeft me een grote rondleiding gegeven op de berg. Ik denk dat we bijna elke afdeling in het skigebied hebben gehad.’

Grote rondleiding? Dat deed Jude denken aan Forbes’ zakelijk avontuur. ‘Meneer Hawkes, zou ik u een vraag mogen stellen?’

‘Maar natuurlijk.’

‘Bent u ooit segways tegengekomen? Volgens mij worden ze in Amerika vaak gebruikt voor rondleidingen en dergelijke.’

‘Inderdaad, ja, ik geloof van wel. Ik heb er zelf alleen nog nooit op gereden.’ Hij wreef met een vinger over zijn kin. ‘Overweegt u om hier ook zoiets op te zetten?’

Jude wuifde met een hand. 'Ikzelf niet, een vriend. Ik wilde alleen—'

'Ik dacht dat segways hier verboden waren?' onderbrak Callum.

'Verboden?'

'Ja, ik weet zeker dat ik heb gehoord dat ze verboden zijn op de weg; ze mogen alleen op privéterrein worden gebruikt.'

Vernon knikte langzaam. 'Als ik me niet vergis, zijn ze in Amerika ook in enkele staten verboden.'

'O, dat is interessant, dank u.' Waarom dacht Forbes dan een bedrijf te kunnen beginnen met segwaytours – vanuit hún paardenwei? *Wat zou hij van plan zijn?*

DEBBIE SLOEG DE LESAGENDA DICHT EN SCHOOF DIE ONDER DE toonbank door. *Tijd om een lift naar huis te regelen.* Ze keek op naar de klok. *Shit.* Het was na drieën, wat betekende dat de lessen voor vandaag waren afgelopen. *Nu het zonnig is, zal de rest nog wel lang vrij aan het skiën zijn.* Ze zuchtte en legde zich erbij naar dat ze moest wachten.

Ze liep richting haar rugzak om haar boek te pakken en liep daarbij langs het raam van de receptie, waar ze abrupt stopte. Ben stond aan de andere kant van de parkeerplaats met iemand te praten. Ze glimlachte bij zichzelf. *Ben.* Zelfs zijn naam deed haar hart sneller kloppen.

De andere jongen draaide zich om. Ze herkende hem als Neil, de marketingpersoon van de liefdadigheidsinstelling voor de wedstrijdtraining waar Ben het steeds over had. Ze begonnen over het parkeerterrein te lopen, terwijl ze nog steeds in gesprek waren, en ze kon aan hun gezichts-uitdrukkingen zien dat er gelachen werd en er grappen werden verteld. Ze glimlachte. *Fijn om te zien dat hij plezier heeft.*

Toen ze in de buurt van de receptie kwamen, drukte Ben op het knopje van zijn autosleutel en flitsten de lichten van zijn oude Fiesta aan, die vlakbij geparkeerd stond. Hij opende de bijrijdersdeur voor Neil en legde een hand op zijn rug, terwijl hij hem de auto in begeleidde. Maar in plaats van in te stappen, draaide Neil zich naar Ben toe, pakte hij zijn wang vast en kuste hij hem teder.

Debbies mond viel open; ze was geschokt. Ze wankelde enigszins en haar benen veranderden in pudding. *Wat?* Ze liet zich achterovervallen op de dichtstbijzijnde stoel. Haar vrolijke gedachten verdwenen en maakten plaats voor een kakofonie van ongeloof. *Ik – dit kan niet – ik moet het verkeerd hebben gezien.* Ze sprong weer op en was er zeker van dat ze iets onschuldigs vast verkeerd had opgevat. Maar deze keer zag ze Ben in de auto achteroverleunen en Neil kussen, die inmiddels in de auto zat. Ze sloeg haar hand voor haar mond en ging weer zitten. *Nee!*

Toen ze voetstappen op de houten treden hoorde stommelen, veegde ze snel de tranen uit haar ogen, pakte ze haar rugzak en deed ze alsof ze haar boek zocht.

‘Hoi Debbie,’ zei Ben, terwijl hij naar binnen liep. Hij deed zijn ski’s in het rek en liep naar de dichtstbijzijnde bank om zijn schoenen uit te trekken.

‘Hoi,’ antwoordde ze. Ze durfde het niet aan om hem aan te kijken. Hij leek zich niet bewust van de trilling in haar stem. In een mum van tijd had hij zijn sportschoenen alweer aan en liep hij weer naar buiten.

Debbie keek uit het raam, terwijl ze Ben de doorgaande weg op zag rijden met Neil op de passagiersstoel – op de plek waar zij altijd zat. Vervolgens schoof ze haar stoel dicht naar de tafel toe. Ze ging zitten, liet haar hoofd op haar armen rusten en liet haar verdriet de overhand nemen.